בסוד שיח
The Line

"שידעו לספר על הארץ הזאת ועל מה שהיה כאן"

במסך הכתובתי למטה כאן בדרמזה על שני משפלי־זוהר. באוזניו ובאבים של הזמים הללו אין כמו הרבים הללו, הע־ שיה למען הזולת, לרומם את הזולת. והרגשתי ממה שסיפרו לי על מסעות גיל זהב "מעיין רבקה" (ע"ש בעלת הרעיון רבקה שוחטר ע"ה) בשנותיקות, פרי יוזמתה של גב' עזה קרל הא־ נדיה, מראשי הנועה "אמונה".

15 שנה ברזיק קיים ה"מעיין" הזה המשרת יום יום 100 זק־ נים, קשישים וגלמודים, שהי מתגרבות מתי־עצבת הרשים לב־ קרים לשרות באר ה"מעיין", ולא נשכח את שרה פיקסלר ולאה פרקש, שהן המתגרבות בהוי הרזיה בהפעלת המקום. פעמים בשבוע באות מתגרבות לבתיהם של הזקנים והבודדים, ולפתים הן הפנים היחידות, שהם רואים במהלך השבוע. והבל עם לב רחב, יד נדיבה וניקיון־למופת. בעבר היה המקום, בשכמסמר 16, מחכן לתיקון אופנים, שהשתת ברוכה מאוד של "אמונה", העמותה למען הקשים והמלקה הרוחנ של עיירית שתתיקה.

ובעיר הזרשה שהם כ־700 משפחות, רוכם אשקנאים, יר־ צאי הונגר הת־ציונ וחילונים). מפעילה גב' יעל רתן, מור נסת בכירה בגימלאות, מפעל חסד רב־היקף לנזקקים בישוב־ הסביבה ובשכונות־מצוקה בקרים הגדולות המסוכנות. הבורה גדולה של נאמני צדקה מסייעים בידה של גב' רתן, ובינתים מתרשמים הזולונים של שהם. גם גלמים כמו המחשב הזר־ נשרגם נדשמ לנוטלי החסרים בשהם, שראשם אינו נה סלה נות רעיונות מה עוד ניתן לעשות למען הזולת.

עם שתי העמותות הללו בלבד, ניתן לסלא תני מוסף לשי־ בת. אלא שפגבתי, כאמור, 'באמצע מסלול', בעקבות שיחה עם ירידי מאיר תרגי. ותרגי סיפר לי, כי הוא רים זה שנה את תפ־ קידו בהתגרבות כיתה "יד לעי – בית העזרת להגולת מורשת הציונות הרתית והשואה" שבגיר־גלים. וכך על פי הדברים, הב־ עתי לאחדי ניר, המסגינת של "בית העזרת", כרי לאתר תושב מוקרי האזר, מרוכז, על המצב בארץ־ישראל בתקופת השואה, והמבוקש על ידי מזה כמה שבועות בעקבות מאמרי של ר"ד אמנון שפירא.

מרפי הצילום שקיבלתי, עולה מה שסברתי כל הזמן, כי זהי עזות־מצח נוראה לציור תמונה תו־כיוונית, תרואה בעלייה לאר־ ץ־ישראל בתקופת השואה ובסמוך לה, את מעשה הסכלה הארי לס'מיני. אין זו אלא תוכחה לאותי מעשה. בכתשובה תזולה לא ולא. לפחות בסימן שאלה. ב"בגיזתו עיוורת" (עמוס אסינגר, הבניות של שיריה רן) עמוד 49 (רציחה שלישית") מסופר: "שמענו על התכבנויות המנוניות בימי הרה אלה. יצחק שבנקין ריבר על "ארמה תרכזי" ישראל בלילי הציע את תוכנית הר־ תבדרות של הישוב על הר הכרמל". התעלנו לשאול את עצמ־ נו הה את זה מה יהיה אם תכבש הארץ האם נמשיך לשקת כאן ספרי־שלי חברי מעשו מצאנו דרך להעביר את משאלות לבנו, לבן־גוריון והשובו היתה נוראה ושסקנית: "אשרינו בשקט אם ארץ־ישראל נידונה לכיבוש נוצי הכבל יעקב", חשב שי־ שאול הילים יהודים בארץ לארץ, שידעו לספר על הארץ הזאת ועל מה שהיה כאן".

בספרו של סוביה פרילינג, "חץ בקשת" (הוצאת הכרכו למורשת בן־גוריון, והוצאת הספרים של אוניברסיטת בן־גוריון) מובא בשרק הראשון ושלבי ההתוודעות: מידע, מודעות, עיבוד שכלי) כדלהלן: "המוח מפלישה נאצית לארץ־ישראל לא הת־ בקע רק בהבעת האנה. כדי לקרם פני רעה אפשרית נקטו פעי־ לות אחדות... הבל שהשילו הגרמנים על ארץ־ישראל גם הניע את נציגי היישוב לנהל מגעים עם הנים ערבים מתונים, כדי לברוק אם אפשר לזהות את מקומם מחבויה עם הגרמנים לשם רצו יהודי ארץ־ישראל".

"ברצונו להניים למקלו (שפיר בכיר במשרד החגנה של ארה"ב) עד כמה מסוכן לבובו זמן לשלל התקרותם של הצר־ צים, ערך בן־גוריון השוואה, שאנו יודעים כיום, לאחר מעשה, שהיא היתה השובה מאוד. ...הזמן הוא יקר, ובעוד שאנו מקוה עריין להציל את ארץ־ישראל, יש להבין שאם תהיה פלישה לארץ־ישראל, עלולה להיות השמדה של עמנו. במלחמה האחר רונה, לעיניהם של גורלים גרמנים, יותר ממיליון אזרחים גר־ צוב בידי הנאצים. עתה הגורלים הגרמנים יעשו את היהודים בעצמם".

ועוד: "באמת, המוח מפלישה לארץ־ישראל היה ממשי בידי תר, וכרי להבינו, ובעיקר כרי להבין כמה זמן הוא נמשך, ראוי להרגיש רבר מה שאנו נוטים לשכוח: רק לאחר מעשה, לעתים לאחר שבועות, חרשים ואף שנים אפשר לרעת כי קרב מסרים אכן שינה את פני המערכה. ואכן, רק כעבור זמן היה אפשר לרעת כי קרב אל־עלמין שהסתיים בנצחון הבריטים ע"י בנר במבר 1942) באמת יהה מסוג הקרבות המשנים מערכה... גם לאחר הנצחון באל־עלמין עריין אנשי הישוב לא היו יכולים לרעת כי הקרב הזה אכן יהיה אבן־דרך המסוננת, והוא שיטיר את סכנת השמרה מארץ־ישראל".

המובא כאן הוא רק מעט מועיד מתוך יום של פרסומים על "שנות השם" המעמרים בספק את התבונה הראשונית שהיתה בלסיסת יהודים ממזרח־אירופה לארץ־ישראל על כנפי ההלום הציוני. האזהרתו של הנקיא רזוולט את הגרי"א ורצונ בל שלא לחזור (מארס'ב) לארץ־ישראל העומרת להוכבש בירי הנ־ רמנים, עוד לא נרזנה מהניעים ההלכתי, אם אמנם נהג הגרי"א ורצונ כשורה, בהסתמכו על כך, שהנביאים ניבאו על שתי תר־ קופות ולא על תחרון שלישי. ומה על מלחמת השחרור מיד ליר השואה? של שבעת צבאות ערבו?

ר"ר אמנון שפירא מרשה לעצמו כמרבה לתנ"ך מה שהסטר ריונים בר־סמכא עריין מסופקים בסלוא הצניעות העגומה מי הרה נכון לקהלו ומי שגה. כתובש כיפה סרונה ומאמין באלוקי צבאות ומערכות־ישראל, מותר לי לסבור שתשילות הגרי־קים ובכירת ההמונים בכתי הבנסת ולירד קיברי של בעל "אור החיים" הקרוש, הם שכישלו גזירה על יושבי הארץ והם שהביאו לנסיגתו של רוסל מהסלול המוביל לארץ־ישראל.

ובימים אלה, שהם רוגמית לימי האושל בעבר, שמעתי על אחד האברכים החשובים המרה בנתיצות לשאלים ונרשבי רוץ) שלא לעזוב בימים אלה את ארץ־ישראל. האם הוא מר כל אחד משפנים אליו) נהג כשורה ר"ר אמנון שפירא, או שמא הע־ קבות אירועי השואה, בזקים 29% בספר באלוס "מעיר" המ־ רבים על אפשרות של ירידה מהארץ